

18. května 2006

ŠOK! STREJCOVSKÝ SE TAJNĚ OŽENIL!

V přísném utajení, téměř inkognito, proběhla ve středu v pravé poledne v třebíčské obřadní síni prominentní svatba. Kdo si koho bral? „Já si je zjistím,“ nechala se slyšet zdejší uklízečka.

Redakci Zpravodaje se podařilo vypátrat, že tajemnými snoubenci, kteří si řekli své ano, byli proslulý odborný ex-pracovník NIPOS ARTAMA Jan Strejcovský a matka jeho Kačenky Jitka Karasová. Sňatek proběhl za asistence dvou svědkyň – Simony Bezouškové a Petry Michlíkové. Slzy dojetí v kočárku ronila i dcera obou snoubenců Kačenka Strejcovská. V pozadí na svatbu dohlížela Slávka Pánková.

Jinak poklidný průběh obřadu, který proběhl v přísném utajení, ozvláštnil pouze nezvyklý proslov oddávajícího místostarosty Jana Karase. Ten se snažil přemluvit ženicha

k tomu, aby přijal příjmení nevěsty a rozšířil tak početné řady Karasů. Neuspěl.

Svatba byla zároveň pokusem o překonání světového rekordu v rychlosti obřadu. Od příchodu na radnici do chvíle, kdy se za svatebčany zavřely prosklené vchodové dveře Malovaného domu, uplynulo pouhých šestnáct minut! Jan Strejcovský a Jitka Karasová tak překonali dosavadní rekord laponského páru, který to ze svého iglů do svatebního iglů a zpět stihl v šedesátistupňovém mrazu za osmnáct a půl minuty.

Strejcovští po rekordním obřadu a civilní svatební hostině v místní pizzerii odcestovali na svatební cestu po restauracích na třebíčském náměstí.

Ať se jim daří překonávat rekordy i nadále!

-dav-

DNES

10:00 Národní dům
OS Malá scéna Zlín
Martin Sherman: Když tančila...

14:00 Rozborový seminář

15:00 Národní dům
Divadlo TotO Praha
N.V.Gogol: Vij

18:30 Rozborový seminář

20:00 Divadlo Pasáž
Studio Divadla Dagmar a Pedagogické školy Karlovy Vary
N. Tichonov, M. Šolochov, L. N. Tolstoj: Koně

22:00 Rozborový seminář

ZÍTRA

10:00 Národní dům
DS (a)MAŤÁK Pardubice
Igor Bauersima: Norway.today

13:00 Rozborový seminář

14:30 Národní dům
Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
Josef Tejkl: Bílí andělé pijí tesařelu

18:30 Rozborový seminář

20:00 Národní dům
Divadelní studio mladých při Divadle Šumperk
Yasmina Reza: Obraz

22:30 Rozborový seminář

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ

Na zahájení Divadelní Třebíče připravili žáci ZŠ Třebíč-Benešova pod vedením svých pedagogů kostýmovaný průvod. Ředitele školy a zároveň ředitele Divadelní Třebíče Jaroslava Dejla jsem se zeptala, co je přímělo k tomu, aby spoustu času a energie věnovali jeho přípravě.

Protože letošní ročník je lehce kulatý, chtěli jsme v průvodu alespoň zhruba zobrazit dějiny a žánry divadla. V žákovském senátu se jeho členové rozhodli pro období či žánr, a ve spolupráci s třídními učiteli a učiteli výtvarné výchovy zhruba dva měsíce připravovali dnešní průvod. Nakonec nám z toho vyšly tyto části: Z pohádky do pohádky, Školní divadlo, Řecké divadlo, Indiánské divadlo, Komédie dell'arte, Vesnické divadlo, Socialistický realismus a Muzikály (Hair, Cats).

Všimla jsem si, že děti jsou asi ovlivněny i filmovými hrdiny – viděli jsme např. hravé dalmatiny, Harryho Pottera či Spidermana.

V tomto směru jsme dětem nekladli žádné překážky a byli jsme vděční za jejich aktivitu. Dokonce musím říct, že když to dopoledne vypadalo, že pro nepřízeň počasí průvod zrušíme, jednomyslně to všichni odmítli a řekli, že půjdou i v dešti. Naštěstí se počasí umoudřilo.

Viděli jsme i působivá taneční vystoupení. Kdo je připravil?

Jedná se o skupiny ze Studia BENE, které působí na naší škole. Děti tančily v choreografii Hedviky Čaňkové a Ládi Marhana.

Průvod byl opravdu impozantní. Kolik dětí v něm bylo zapojeno?

Zhruba to bylo asi 550 dětí, což jsou tři čtvrtiny žáků naší školy. Chtěl bych poděkovat dětem i všem učitelům za práci, která byla nad rámec jejich povinností. Myslím, že svým způsobem přispěli k působivému zahájení Divadelní Třebíče.

Ráda se připojuji a děkuji za rozhovor. -sš-

At' vám svítí sluníčko!

Před volbami se z politiků stávají fanoušci sportu, kultury, dětí, rodiny, letů do vesmíru, třídění odpadů a ... prostě všeho, z čeho mohou vytěžit aspoň slzu popularity. Projevilo se to i při zahájení Divadelní Třebíče 2006, kterého se zúčastnila nečekaně početná suita politiků a političek.

Zatímco premiér Jiří Paroubek (ČSSD) v Praze sliboval, že stát dá miliardu na stavbu národního fotbalového stadionu, Miroslava Němcová a Kateřina Dostálová z ODS v Třebíči zahajovaly aspoň národní divadelní přehlídku. No, naštěstí nic neslibovaly.

At' si politici užijí svých pět minut slávy. Zaslouží si to, vždyť všichni víme, že přehlídky jsou financovány z grantů ministerstva kultury, a že by je nebylo možné pořádat bez pomoci měst a krajů. Jsme ale na divadelní přehlídce, takže se i na toto předvolební představení musíme dívat z úhlu rozborového semináře.

Takže - díky za představení. Nejdříve textová předloha. Z pódia na náměstí zazněly pozoruhodně nudné zdravice. „Divadlo obohacuje děti,“ pronesla mimo jiné Miroslava Němcová. „Přeji festivalu dalších patnáct let,“ popřála „originálně“ Kateřina Dostálová. Hejtmán kraje Vysočina Miloš Vystrčil (ODS) pak popřál všem divadelníkům, at' jim v průběhu celé přehlídky svítí sluníčko.

Inscenace ale měla i své lepší momenty. Zejména absurdní scénu, kdy se při vítání souborů na židli galerie v Malovaném domě skromně krčila nikým nepovšimnutá hromádka propagačních materiálů ODS a pravicoví politici svírali v rukou rudé (sociálnědemokratické) růže, které dostali od organizátorů.

Přece jen to nakonec nebylo až tak špatné divadlo.

PS: Šíří se zvěsti, že na závěr přehlídky bude ceny předávat ministr vnitra František Bublan (ČSSD). Začínám chápat, proč se poslední představení jmenuje Na hlavu!

David Slížek

Kultivovanost na úkor komediálnosti

Divadelní Třebíč zahájil představením Goldoniho Lháře Divadelní soubor MěKS Červený Kostelec. V programu se nedočteme, že zvolil úpravu Oldřicha Nového, která původní předlohu posouvá směrem k určité salónnosti, ironickému nadhledu, operetnosti. Tyto rysy z Nového úpravy jsou v této inscenaci patrné i přesto, že jsou vypuštěny písničky a řada hudebních podkladů. Ale možná autor úpravy není uveden proto, že si režisér Jiří Kubina neuvědomil posun původní předlohy a nepovažoval to tedy za důležité. Východiskem červenokostelecké inscenace je zřejmě snaha co nejreálněji a nejpravdivěji sdělit to, co je v textu napsáno. A tak až na výjimky herci nepracují s nadhledem, ale v rámci svých možností a schopností budují své postavy realistickými prostředky. Má to svá úskalí, protože některé vztahy pak nejsou právě uvěřitelné. Navíc nejsou situace rozehrávány zevnitř a nejsou natolik dramatické, aby bylo vytvořeno napětí: například nikdo se nepozastavuje nad tím, že Lelio lže a vlastně ani nevíme, proč lže (přece hra není jen o tom, že lhát se nemá?!). Snaze o reálný přístup odpovídá i jevištní výprava. Vytrácí se komediálnost v předloze

obsažená, protože najednou je všechno příliš učesané a v hereckém projevu a budování situací málo razantní. Ale náznaky, kudy by se mohla inscenace ubírat, aby byla komediálnější, jsou – například scéna, kdy Florindo hází do okna dopis či když Rosaura rychlou reakcí prosvihne, že naslouchala neviděna za oknem. A Honza Dyntera ztvárňující postavu Florinda zřejmě cítí

potřebu nadsázky (i když v její realizaci sklouzává trošičku do šarže) a snaha o nadsázku probleskuje též u Vlastimila Klepáčka v postavě Pantalona. Neujasněnost žánru inscenace a výše uvedené problémy pak jsou příčinou toho, že jsme viděli představení sice kultivované, ale v temporytmu poněkud jednotvárné a méně komediální, než bychom si přáli. -ex-

Máme přemíru režisérů

Rozhovor s Pavlem Labíkem, vedoucím Divadelního souboru MěKS Červený Kostelec

Váš soubor patří k těm, které navazují na dlouholetou tradici. Můžete nám říci, jak dlouho se divadlo v Červeném Kostelci hraje...

První představení bylo v roce 1809, v roce 1864 byl ustaven Spolek divadelních ochotníků a v roce 1865 jsme dostali štempl. Od té doby oficiálně existujeme. Vlastně pořád, bez přestávky soubor divadlo hraje.

Jaké hry má Váš soubor na repertoáru v současné době?

Vedle Goldoniho Lháře hrajeme v současné době hru Nejstarší řemeslo a Zelňačku. My máme přemíru režisérů – celkem šest – a to Jiřího Kubinu, Jana Brože, Pavla Láníka, Vlastimila Klepáčka, Marcelu Kollertovou a Janu Jančíkovou. Soubor má 85 členů a za sezónu nastudujeme jednu až dvě premiéry.

Proč jste si vybrali právě Goldoniho komedii Lhář?

Režisér Jirka Kubina sáhl po tomto titulu, protože se mu líbil. Navíc se jedná o hru, ve které si zahraje více herců.

Dáváte přednost klasice nebo je vám blízká i současná dramatická tvorba?

Nejsme vyhranění – hrajeme současnou tvorbu i klasiku. Třeba Zelňačka je dramatizací románu René Falleta z pera Alexandra Gregara. Tu hrajeme už tři roky a zúčastnili jsme se s ní v roce 2003 národní přehlídky FEMAD Poděbrady a postoupili na Jiráskův Hronov.

Jak se vám hrálo před převážně studentským publikem?

Dobře. Jsme na mladé publikum zvyklí. Lháře jsme hráli i doma před mladými lidmi s dobrým ohlasem.

Co připravujete na příští sezonu?

Před měsícem měla premiéru hra Nejstarší řemeslo. V současné době se ale rekonstruuje divadelní budova (nákladem 22 milionů korun), a bude otevřena až v prosinci. Doma tedy nemůžeme hrát, ale zkoušet můžeme v náhradních prostorách. Teď budeme zkoušet pohádku – tu chci dělat s lidmi, kteří ještě nehráli. Máme mnoho mladých, kteří se nám do souboru hlásí sami. Takže uvidím...

Ať se vám daří!

-sš-

Detektivní příběh nebo o proměnách duševních stavů postav?

Agatha Christie napsala kromě detektivních románů a her v roce 1960 pod názvem Trojčlenka tři aktovky. Soubor SemTamFór ze Slavičína se inspiroval jednou z nich, nazvanou Krysa. Je třeba předeslat, že tato aktovka zdaleka nedosahuje úrovně jiných autorčiných děl. Je to pouze kostra, kterou je třeba dále rozvíjet. Lze jít v podstatě dvojí cestou: vyprávět detektivní příběh nebo se soustředit na psychologické

rozkrývání stavů jednotlivých postav. Na to, co udělá s dvěma lidmi mezní situace: krysy požírající se v uzavřeném prostoru navzájem (proto ten název).

Režisér Dalibor Balák dovedl herce k celkem srozumitelnému převyprávění příběhu o zosnování pomsty. Ale v lecčems jsou ještě rezervy. Pokud by šlo především o detektivní příběh, bylo by třeba více se soustředit na stopy, které by diváka mýlily

a až do samého konce mu nebylo jasné rozuzlení příběhu. To se v této inscenaci tak docela neděje a leccos je pro diváka čitelné poněkud předčasně. Pokud by šlo především o psychologii postav, musely by jejich stavy a jednání procházet prudšími proměnami a vývojem. Nejdále je v tomto ohledu představitel Davida Jan Julínek, který mění rytmus postavy, razantněji reaguje na to, co se postupně stává. Celkem se daří i Veronice Lukové jako Sandře, ale chybí jí zatím ještě větší vnitřní tenze, postupující nervozita, protože ona první ví, oč jde. Ale je to nejsložitější postava příběhu z hlediska herecké interpretace. Problematictější je Alec Pavla Studeníka. Více ze slov než z jeho jednání jsme zaznamenali, že je homosexuál, čímž byl poněkud oslaben motiv jeho pomsty za zabití milovaného přítele. Především mu ale nepomáhá kostým, neboť přijde-li v běžném obleku a bílých rukavicích, které se k němu nehodí, nezachráně to ani poznámka, že byl právě na zahradní párty. (Pokud byl měl žaket nebo frak a k němu odpovídající rukavice, nepoutaly by nepatřičnou pozornost.)

Přes uvedené připomínky jsme viděli představení sympatické. Výslednému tvaru by však jistě pomohlo, kdyby se režisér dokázal rozhodnout pro jednu z výše uvedených možností. —ex—

Na motivy anglických autorů

Rozhovor s režisérem souboru SemTamFór Slavičín Daliborem Balákem

Dalibora Baláka jsem „ulovil“ v hluku doznívající fáze předvolebně zahajovacího ceremoniálu na Karlově náměstí. Ani příliš neprotestoval proti tomu, že byl souborem zvolen za mluvčího. A zdálo se, že ho ani příliš netrápí, že místo šampaňského s celebritami stráví čtvrt hodinku se mnou a diktafonem. Cestou do klidu naši redakční místnůstky jsme mluvili o tom, že to je jejich první návštěva třebičské přehlídky a také o tom, že bohužel nebudou moci v Třebíči zůstat delší dobu, protože rodiče maturantů nepovažují (celkem pochopitelně) „svaťák“ za ideální čas, který by měla jejich dítka trávit na divadelních akcích místo zodpovědnou přípravou na zkoušku dospělosti.

Ríkali jste, že jste tu poprvé, znamená to že jste tu poprvé jak vy, tak i soubor?

Jsmo tady úplně poprvé. Už dříve jsme se sem chystali podívat, ale vždycky to nějakým způsobem nevyšlo. To spíš potom až na Hronov o prázdninách, to byl lepší termín.

Dostali jste se už dříve se souborem na nějakou větší přehlídku?

Ne tohle je naše první větší přehlídka.

Připravuje váš soubor inscenace kolektivně, nebo vy jako režisér?

Já jsem režisérem - tedy amatérsky. My jsme vlastně v souboru dva režiséři. Takže děláme vždycky dvě inscenace souběžně. Přesněji: dřív jsme dělávali jednu. Teď se snažíme trochu postupovat dál a dál. Teď jsme se pustili do dvou inscenací. Soubor se nám pravidelně obměňuje, protože tam máme vesměs mladé lidi, kteří pak odejdou na vysoké školy a tak podobně.

U vaší inscenace uvádíte: na

motivů anglických autorů. Můžete k tomu něco říct?

Já bych zůstal u toho na motivy anglických autorů.

Jak se vám hrálo v prostoru nově otevřeného divadla Pasáž?

Byl to krásný prostor, který jsme obdivovali hned od začátku, to musím uznat. Jak se hrálo, to se spíš budu muset ještě zeptat herců. Je pravda, že jsme se prostor snažili přizpůsobit ještě na poslední chvíli. Protože ta hra byla vyloženě dělaná pro malé prostory. Už od začátku byla připravena pro blízký kontakt s divákem. Často bývá umístěná tak, že divák i herci se nacházejí na jevišti, aby se prostor zmenšil. V jiných kulturních zařízeních se to hraje zpravidla v bočních lodích a podobně, kde prostor velikostně odpovídá. Já si myslím, že tady se to podařilo připravit perfektně

Ještě jednu otázku k představení. Během času se ukázalo kdo je kdo. Jediný, u koho jsem nevěděl, byla Jennifer.

To se přiznám, že je trochu záměrně udělané tak, aby člověk nad tím přemýšlel. Jestli v tom Jennifer hraje nebo nehraje roli. Podle mě tam tu roli hraje.

Už se chystáte na cestu...

Ted' vlastně na rozbor a pokud to vyjde, chtěli bychom tady stihnout ještě večer představení.

Tak vám držím palce, ať vám všechno dobře dopadne, a děkuji za rozhovor.

-rs-

Zdařile uchopená expresionistická groteska

Rudolf Krupička nepatří k nejznámějším a často hraným autorům. Maloměstskou satiru *Velký styl*, kterou nastudovalo Divadlo Luna Stochov napsal v roce 1915 a je to první expresionistická groteska v českém divadle (další vznikaly až po 1. světové válce). Snad právě proto, že je první, není ještě úplně dobře napsaná. Ale její zajímavé základní uchopení režisérem Jaroslavem Kodešem se blíží tomu, co tato hra pro převedení na jeviště potřebuje. Potlačuje dnes už naivní příběh a pracuje s groteskní obrazností a metaforou. Leč v tomto směru měl být režisér ještě důslednější a v úpravě razantnější. Nejproblematičtější stránkou inscenace je totiž její mnohomluvnost. Základní situace – kdo je kdo a že úřad ovládá korupce – se otevře hned na začátku a pak už se jenom opakovaně vrací k podobným situacím. Kdyby režisér rezignoval na opětovné a v podstatě zbytečné další vysvětlování a soustředil se více na stylizaci, deformaci, groteskní obraznost, byl by razantnější i její dopad na diváka. Takhle jsme si

položili dokonce i otázku, co by se stalo, kdyby inscenace skončila před přestávkou. A jestli by nebylo dostatečně jasné, že „bordel ovládne bordel“ v okamžiku, kdy prostitutky přijdou, už bez dalšího rozehrávání. Druhá část představení totiž fungovala méně než první.

Pokud jde o výtvarné řešení scény, na první pohled vypadá zajímavě, ale v inscenačních souvislostech se jeví příliš prvoplánová, zatímco kdyby byla popisná, realistická, mohla by být zajímavým kontrastem k expresivnímu hereckému projevu. Naopak zajímavě jsou řešeny kostýmy, především mužské – obleky ozvláštňené grafikou jsou v souladu s nadčasovostí tématu a trochu i karikaturou.

Inscenace souboru Luna se kromě zajímavého dramaturgického výběru a režijního uchopení hry vyznačuje také neobvykle vyrovnanými hereckými výkony a rozhodně se pro všechny uvedené kvality stala zajímavým obohacením letošní přehlídky.

-ex-

ODPOSLECHNUTO

Z úvah nešťastného kuřáka

Ted', když je Národní dům nekuřácký, musíme chodit kouřit ven na čerstvý vzduch. My kuřáci máme rádi menší, dobře zakouřené prostory. Co kdyby se rozdělila přehlídka na dvě části: kuřáckou v útulném Národním domě a nekuřáckou v rozlehlých vzdušných prostorách divadla Pasáž. To by pak ale šlo taky rozdělit soubory na kuřácké a nekuřácké. A porotu taky...

Co padlo na semináři

„Já se netajím tím, že se mi líbí lhář. Já bych to hnal až do mystifikace.“ Profesor Císař při rozboru inscenace *Lhář*

„No jo, pánové, padlo to na mě.“ Milan Strotzer při výkopu na semináři SemTamFóru

„Jdu pracovat, jsem námezdný žoldněř.“ Profesor Císař při odchodu z vítání souborů na seminář

ANKETA

Které divadelní představení Vás v poslední době nejvíc oslovilo a proč?

Dušan Zakopal

U amatérů stále „DOMA“ od souboru z Karolinky, autora i režiséra M. Františka. Zázitek přetrvává, viděl jsem to třikrát. Vždycky mne nadchlo herectví, které podtrhuje rustikálnost tématu – všichni jsme z jedné dědiny a jak je dobře, když jsme tam doma. A také jaké prostředky zvolil režisér vedle sebe a ono to fungovalo – taky díky hercům.

U profesionálů Čechovovy „Tři sestry“ v Moravském divadle v Olomouci v režii Václava Klemense. Nehraje se ve velkém „režijním stylu“, věří se autorovi a najednou vyroste problém všežravosti průměru (postavy bratr sester a jeho žena), který pozře ideály, touhy, sny, ale také hmotné statky a lidskou sounáležitost požere svou odpudivou živočišností. Dodnes na představení, premiéru v listopadu 2005, vzpomínám, i když jsem viděl řadu dobrých představení v Ostravě, např. na přehlídce OST-RA-VAR letos v březnu.

František Zborník

K.H. Mácha- Máj
(B. Hrzánová)

Vycházím z vlastní zkušenosti

Rozhovor s režisérem inscenace *Velký styl* Jaroslavem Kodešem

Jako moc se liší vaše úprava od původního textu?

Text je z roku 1915. Úprava se liší velmi, původní text má asi 89 stran velmi drobným písmem. My to hrajeme snad na poloviční čas. Hodně jsme škrtili, dělali jsme také jazykové úpravy, bylo tam totiž hodně archaismů, kterým by dnes diváci vůbec nerozuměli.

Museli jste hru hodně aktualizovat na dnešní dobu?

To právě ne, ono je to už tak napsané – starosta učí opozici krást ve velkém. To je právě na té hře zajímavé, že to není jen o dnešku, ale i o tehdejší době, že se to táhne českou historií. Ale hlavně, že se tak nechovají jen starostové, ale hlavně úředníci. Ta hra je vlastně o úředníkovi, který existuje všude, za každého režimu a vždycky cvičí i s těmi špičkami.

Čerpali jste z vlastních zkušeností s úředníky?

Ano, je to založeno na vlastních zkušenostech, byl jsem osm let v komunálním zastupitelstvu.

Vaše inscenace vyznívá velmi pesimisticky...

Nechtěli jsme tam hledat nějaký happyend. Ale zas tak černě bych to neviděl – vždyť je to komedie, to všechno zveličujeme, nemusí to být pravda. Je pravda, že jsem byl po osmi letech v zastupitelstvu velmi otrávený. A třeba s tím sundáváním vlajky, to není vymyšlený fór. My jsme měli fakt starostu, který jezdil na chatu a když tam přijížděl, tak si nechával tahat na stožár státní vlajku, no a když odjížděl, tak ji zase nechával sundávat. To je skutečně pravda.

Máte odezvy od politiků nebo úředníků, kteří přijdou na vaše představení?

Hlavně ve Stochově, ale nechovají se jako potrefené husy.

-dav-

JAK TO VIDÍ

Jiří Pošepný

1) Lhář - Málo rozehrané akce, jak se dostat ze lži. Jinak díky.

2) Krysy - Děkuji za představení. Škoda, že konec byl do ztracena.

3) Velký styl - Děkuji. Trefný humor na každou dobu.

Jiří Andrlé

1) Lhář - Okouzlující scéna. Hele, pěkný typ a tamten také. A celkem to odsejpá. Ale co to? Musím dát dost úsilí na to, abych udržel pozornost. Počkat, počkat - jak že to vlastně je? Proč teď zase kecá a proč on také? Mám to řešit? A teď... Ale co. Nic neřeším (hlavně se udržet) ... i lampy jim večer na lávce svítily.

2) Krysy - Hmm - nějak jsme se nepotkali. Někak to proběhlo rychleji, než jsem čekal. To už je konec? A co jsem to viděl? Říkali past? Hmm - růžový pokojíček? Někak jsme se nepotkali...

3) Velký styl - Impozantní! Fascinující! To jsou nápady! Baba Babutta - to je supr baba. Je to supr! Supr... supr? No, supr, ale už to znám. Tak ten asi teď udělá tohle. No jo. Jé, ona bude ještě jedna půlka. Ach jo. Takže žádný překvápko. No nic. I tak jo. Ale ta baba Bambutta!!!

Zuzana Trnková

Velký styl - Je to to nejlepší, co jsem tady zatím viděl, vyhrkl můj soused na konci. A to si představte, že je to devadesát roků staré – dodala jsem. Asi mi to nevěřil.

Herci hráli, režiséra jsem cítila v každém pohybu – všechno s nakažlivou chutí. Fóry s vlajkou města, sfoukávání svíček v rytmu slavných tónů, ironizující věčně přítomnou českou malost, nedovolily nudě vstoupit do sálu.

Promyšlená scéna a zejména tempo inscenace mě v určitých momentech připadaly více jako komedie dell'arte než dnešní představení Lháře. Bavilo se jeviště, bavilo se hlediště. Bavila jsem se já.

Zpravodaj XV. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč 2006. Redakce: Stanislava Štěpánková, Radim Svoboda, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává KVIZ - Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Třebíč. Náklad 200 výtisků.